

התאווה לעולמו

פאסיסט במהדורות-כיס, כי דין "מקורב" לתנועת ארץ-ישראל השלימה.

★ ★ ★

הסידור של דין באים לנחם אותנו. הם אומרים לנו: אל תקחו את הנאומים האלה ברצינות. הם אומרים: "דין מדבר כך רק כדי לסבר את האוזן. למעשה הוא הולך בדרך הפוכה." הם אומרים: "נכון שהוא אמר שצריכה להיות התנחלות מאורגנת בשטחים המוחזקים. אבל הוא אמר את זה רק כדי לזרות חול בעיני הציבור, בשעה שהוא מסלק בכל מיני תחבולות את מתחילי ארץ-ישראל השלימה מחברון." אלא שפירושים אלה מחזירים עוד יותר מן הפירוש הפשטני.

כי הם חוזרים בדיוק נמרץ על זכרי ידינו הערביים, מעבר לגבול, כשהיינו באים ומתלוננים באוזניהם על הנאום השחזני של שליט ערבי זה או אחר. הווה אומר: מנהיג ישראלי ממדרגה ראשונה נה מוכן להכריז הכרזות הנוגדות את הכנתן, הכרזות המשמיטות את הקרקע מתחת למא" מציה-שלום, הכרזות הנותנות סעד ישיר לי אנשי "אליפתח" ולכל אויבי השלום במרחב — כדי לסבר את אוזנו של מישעה.

הוא עושה זאת כדי לדפוק את מתחריו על כס ראש-הממשלה, כדי לעלות בקיצוניותו על שאר המועמדים לי-מישרה זו.

בקיצור: הוא מקריב את האינטרס העליון של השלום על מזבח תאוות-השליטון האי-שית.

★ ★ ★

כי איך אפשר להתעלם מן העיתוי של הכרזות דין? ואין אפשר להתעלם מן העיתוי של הכרזות שאר השרים — מלוי אשכול ועד יגאל אלון — המבטאות גישה יותר ויותר נוקשה וקיצונית? זה קורה בשיא המשבר שפרץ בעקבות הכוונה להעלות את יגאל אלון לדרגת סגן-ראשי-הממשלה, כמגמה ברורה לחסות את הדרך בפני דין.

נאומי של דין — נאום שבזיה את אבא אבן, שבטע בלוי אשכול ושזילול בתוכנית יגאל אלון — הוא התקפת הנגד של דין.

אין שום הסבר לתוכנו ולמועדו, אלא הסבר זה: שזוהי פעולה קרבית, לא במלחמת ישי-ראל-ערב, אלא במלחמה על ראשות-הממשלה. ואותו הסבר יש לתוכניתו של יגאל אלון, תוכנית ששם מנהיג ערבי לא יכול לקבלה כבסיס לדיון על משאומתן שלום.

ואותו הסבר יש לדיבוריו המבולבלים של לוי אשכול על כל מיני גבולות — גבולי-ביטחון וגבולי-מדיני וגבול הפסקת-האש וגבולי-מייודע-מה. ואותו הסבר יש להודעתו הרישמית של אבא אבן, כי ישראל לא תחזור בשום פנים לגבול הקו הירוק — הכרזה הנוגדת את עמדת-ישראל עד כה, כי היא מוכנה לנהל משאומתן עם כל מדינה ערבית ללא שום תנאים מוקד-מים. כלומר: הכרזה שבאה למנוע מראש אפשרות שמדינה ערבית כלשהי תבוא אל שולחן המשאומתן. ואותו הסבר יש גם להכרזתו השנייה של אבא אבן, שאין בשום פנים ואופן לנהל משאומתן עם העם הערבי הפלסטיני.

שלא לדבר על המלל המשתפך מפי הורזי-רים, המבקשים לבוא אצל העורבים.

★ ★ ★

אני מאמין באמונה שלימה, כי המישחק המכוער והנהל הזה של רודפיה-השליטון מסכן את עתיד מדינת-ישראל, פשוטו כמשמעו. הוא עתיד להנחית מכות-מוות על כל סיכוי של שלום בדורנו.

הוא פוסל לחלוטין את זכותם המוסרית והפוליטית של כל המשתתפים בו להציג את עצמם כמנהיגים-בכוח של מדינה זו.

מי שמוכן להקריב את האינטרס של המדינה נה כדי לקדם את האינטרס האנוכי הפרטי שלו — חסר לו שיעור-הקומה האנושי והמדיני הדרוש לראש ממשלת-ישראל בשעת-הגורל זו.

משומ"מה נטפלו כולם רק לקטע אחד של הכרזה זו. אותו קטע בו תבע דין שממשלת-ישראל תתנגד להחלטת מועצת-הביטחון, מכיוון שהכרזה זו כוללת — לדבריו — תביעה לנסיגה ישראלית מכל השטחים שכבשה במלחמת-ששת-הימים.

זוהי, כמובן, נעיצת-סכין בגבו של מישער-החזק הישראלי.

כי שגירוינו משתדלים להפיץ בעולם את הגרסה (הנכונה או הלא-נכונה, וכנראה לא-כל-כך-נכונה) כי החלטה זו, שנתקבלה פה-אחר על-ידי המוסד העולמי, אינה תובעת

שר-הביטחון — חזרה לדין הישן

נסיגה מכל השטחים, אלא השגת הסכם לקביעת גבולות חדשים.

מדוע אמר דין מה שאמר, בידועו היטב כי הדברים יפורסמו למחרת-היום בעולם כולו?

יכולה להיות לכך רק תשובה אחת: כדי לדפוק את אבא אבן. זאת לוי אשכול.

אבל היו באותו נאום של משה דין קטעים הרבה יותר חמורים.

הוא סתם את הגולל על כל תקפה שהוא חותר להסכי-אמת בין ישראל והעם הפלסטיני, הסכם האפשרי רק בדרך של כינון מדינה פלסטינית תוך ברית ביטחונית וכלכלית עם ישראל. הוא דיבר על איזשהו סידור בלתי-מחייב עם הפלסטינים, בלי הכרה ביישומם הלאומי, בלי הסכם מפורש ובלי חוזה רישמי.

זהו בדיוק מה שמציעים שליטי-ערב, מצידם, לישראל. לגבי ערכי פלסטיני פירושה של הצעה זו הוא — הפיכתם לתושבים קולוניאליים במין כאנטוסטאן ישראלי, ללא שום זכויות לא-מיות, ואפילו ללא זכויות אזרחיות.

באותו מעמד גם הכריז דין, כי ארץ-ישראל המערבית היא חטיבה אחת. זה בדואי נכון. אבל אם קובעים אמת זו, מבלי להוסיף מיד כי בחטיבה אחת זו חיים שני עמים, ושלשניהם יש זכויות עליה — משתמעת מכך החתירה לסיפוח תוך נישול ודיכוי.

בסך-הכל נאום מחריד.

נאום המחזיר לחיים את דין הישן ביותר.

נאום המצדיק את טענתו הסומבית של אותו ארכי-

המנהיגים שלהם איומים. אין להם מצפון. אין להם אומץ-לב.

— העם שלהם זקוק לשלום, כמו אוויר נשימה. אבל איש מהם אינו מוכן לפעול בגלוי למען השלום.

— אף לא אחד מהם מוכן לגשת ברצינות לפיתרון בעיית ארץ-ישראל. הם רק רוצים לנצל בעייה זו כמכשיר לקידום האמביציות האישיות שלהם.

— תאוות-השליטון מעבירה אותם על דעתם. על מיוזבה של תאוות נפסדת זו הם מוכנים להקריב את הכל. את האושר של עמם. את הכסף הדרוש לקידומו הכלכלי. את השלום.

— הם מתחרים ביניהם על כתר הקיצוניות. כשי-מנהיג אחד מנסה לכבוש את לב עמו בדברי יוהרה ורהב, בא המנהיג השני ומשתדל לעלות עליו בהצהרה קיצונית עוד יותר. ההנחה היא שכל הקיצוני יותר — זוכה בסופו של דבר.

— אף אותם המכנינים, כי אין דעמם ישועה וזלת השלום, אינם מעזים להגיד זאת בגלוי. הם אומרים את דבריהם הנכונים בשרי-חות פרטיות — ולמחרת היום הם עולים על במה ציבורית ונאומים נאום מילחמתי הוצבי-להבות.

— ואם אחד מהם מתפתה להשמיע הכרזה שיש בה נימה מתונה כלשהי — מיד מתנפלים עליו כל מתחרי, בשימחה-לאיד, וקוראים: "ראו את הסמרטוט! ראו את הפייסון! ראו את חלל-האיש!"

— וכך הצהרה מילחמתית רודפת הצי-הרה מילחמתית, הפוליטיקאים עורכים מירוץ פרוץ אל השליטון, ומלאך-השלום עומד בפינה ובוכה.

★ ★ ★

ידי מי דיברתי? היכן אותה ארץ שתיאור קודר זה מתאים לצמרת מנהיגיה?

אילו שאלתי שאלה זו לפני שנתיים או שלוש שנים, היתה התשובה מובנת מאליה: כזה הוא המצב בארצות-ערב.

כיום התשובה שוב אינה פשוטה כל-כך. נכון, בארצות-ערב נשאר מצב זה כפי שהיה.

אבל אותו מצב עצמו נוצר עתה גם במדינת-ישראל.

מבחינה זו, לפחות, הצליחה ישראל סוף-סוף להשתלב במרחב.

★ ★ ★

במשך שנה שלימה היכרנו את משה דין, "החדש". לא עוד צעיר ריק ופוחן. לא עוד הרמטכ"ל של העסק הביש. לא עוד האיש של "זבנג וגמרנו". לא עוד הפילוסוף ליד קבר רועי-רונטברג. אפילו לא אבירה-מצלמות של ששת הימים.

אלא שריטם של השטחים המוחזקים. האפטרופוס של מישטריה-כבוש הליבראלי. האיש שאומנם פוצץ פה ושם בית והיגלה מנהיגים, אך שמעשיו הטובים עלו בהרבה על מעשיו הרעים.

האיש שפתח את הירדן לתנועה דרסיטרית. שנתן ליבול הגדה להגיע אל שוקי עבר-הירדן. שהתנגד להתנחלות שרירותית. שקשר קשרים אישיים הוגנים אל מנהיגי הציבור בשטריה-הכבוש.

האיש שמשמע — בצד שאר הצהרותיו הסותרות — הכרזות נועזות על הסדר עם העם הפלסטיני, ורמזים ברורים על האפשרות להקים מדינה פלסטינית תוך שותפות עם ישראל.

מה קרה למשה דין, "החדש" הזה?

מישהו ראה אותו לאחרונה?

מישהו שמע לאחרונה את קולו?

הוא נמוג ונעלם, כלא היה.

ובמקומו הופיע משה דין ישן-נושן.

★ ★ ★

אותו דין ישן הכריז בשבוע שעבר, בישיבת סיעת מע"י בכנסת, עוד הכרזה אחת — הכרזה מועזת מכל הבחינות.